

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

SRPEN 2002 *** ROČNÍK III.*** ČÍSLO 8

Citát inspirující:

... Chcete-li psát verše, hledejte v tom sebespásu a nedělejte tím kulturu. Vy, myslím, mohl byste psát dobře, jen nesmíte myslet na to, jak se to venku přijme a kam Vás to zařadí. Zbavit se ctizádnosti a ponechat si vysoká měřítka je jedinou školou osobnosti opravdu umělecké – aspoň dnes, kdy se dá příliš mnoho na školy a na úspěchy. Pamatujte na to, že na ničem nezáleží, jako na vlastním životě – jestli ten život něco obsahuje! Buďte v literatuře mimo literaturu, s nikým se neměřte, nikomu se nechtějte rovnat, piště jen když toho cítíte nejvyšší nutnost a jistě pak vyslovíte něco za sebe a ne za nějakou obecnější úroveň a bude to všechno a dost i bez státních cen, několika vydání a uznání soupoutníků. A teď piště (ale ne zbytečně často) a na mne se nezlobte!

Oldřich Mikulášek – Královské léto

(nedatovaný dopis patrně z let 1937-38 od Josefa Čapka O.Mikuláškovi)

ZTRACENÝ KLÍČEK

Lukáš Baborák

Ztratil jsem klíček s malou sazí
omšelý spánkem bez zámku
tak trošku jméno jemu kazí
měl v tělo vrytou poznámku.

Klíček od pásů cudnosti
a k spoustě jiných marností
klíš k srdcím blízkých bytostí
za dvířka slasti převádí
kde něžná srdce pohladí.

A já jej ztratil, nedbalý
a když mé oči plakaly
jsem našel zámek z křišťálu
a s šťastným pláčem krácel pryč
došel jsem k lásky portálu
a před ním stoje, nemám klíč.

NESEM VÁM NOVINY ...

Nelekejte se, nemusíte rychle shánět vánoční dárky, jen jsem si do titulku dnešního fejetonu vypůjčil úvod známé vánoční koledy, neboť se chci trochu zamyslet nad smyslem regionálních novin. Na jedné z minulých schůzek jsme diskutovali o tom, které oblastní noviny jsou ty pravé. Nechci provádět analýzu Novin Jičínka (deníku), Nových Novin (tzv. zelených) a Pojizerských listů (oba týdeníky; doufám, že budou i nadále vycházet). Nechci pominout ani další více méně nepravidelné občasníky vycházející v našem regionu, ale myslím si, že trojice jmenovaných titulů je zřejmě nejvýznamnější a oslovuje nejvíce čtenářů (neuskutečnil jsem sice žádný průzkum veřejného mínění).

Je pravda, že jsem zaujatý autor, neboť moje spolupráce s Novými Novinami je všeobecně známá. Ale nechci být jejich obhájcem. Víím jen, že není žádná legrace noviny dělat, neboť prvotní nadšení bývá obvykle vystřídáno vystřízlivěním, zdánlivě nevyčerpatelné zásoby informací se začínají tenčit a řada věcí periodicky opakovat. Víím o čem mluvím, neboť i v naší zubařské komoře jsme před časem vydávali informační zpravodaj, vyšlo šest čísel a dost.

A co čtenáři? To co se jednomu zdá zajímavé je pro jiné zbytečné. Baval jsem se o možnosti zařadit zajímavá kulturní témata, např. ukázky regionálních autorů s redaktory zelených novin. Řekli mně, že mají ohlasy, že si někteří čtenáři stěžují, že jsou noviny moc kulturně-intelektuální. Řada členů LISu má zase názor zcela opačný. A teď si vyber.

Sám víím, že ne každý článek zaslaný redakci se objeví na stránkách novin. Redaktoři volají po spolupráci, bez externích dopisovatelů jsou noviny chudší. Dokonce by přivítali pravidelné aktuální fejetony a teď autoři ruku na srdce: Kdo z vás by si troufl psát každý týden třicet řádků textu, aby se nezačal opakovat, aby se ze psaní nestala útrpná povinnost a našlo se ještě několik jedinců, kteří by byli ochotni takové fejetony číst.

Poslouchám lidi kolem sebe, mluvím s nimi v ordinaci a musím říct, že co člověk to názor. Ten má rád Noviny Jičínka, protože tam najde všechno, jinému vadí, že je tam právě všechno a málo regionu, další má rád, že v zelených novinách nepolitikaři, zatímco druhý jím vytýká, že nepřinášejí politické komentáře a předvolební gulášek. Pro další jsou Pojizerky dobré, protože informují o velké oblasti, mají velký akční radius, jinému se zase zdá, že jsou to noviny, které informují o velkém prostoru, ale pouze povrchně.

A tak jsem ani já nevymyslel nic nového v tomto fejetonu. Ale buďme rádi za pluralitu, protože, když vás neuspokojují jedny noviny, máte tu jiné. Pokud si noviny najdou svého méně či více náročného čtenáře, mají právo na život. A především si cením jedné věci, že totiž máte možnost reagovat na věci v jiných novinách, když vás v těch prvních naštvou a odmítnou uveřejnit váš názor. Díky za to!

Václav

JEŠTĚ JEDNOU STMELÁČ ...

Díky Prochorovi, že nás v pátek 28.června (v den zasvěcený vysvědčení) tak vřele přijal na své chalupě na okraji Jičina, doufám, že jsme nenapáchali mnoho škod. Jinak je zajímavé slyšet lidi vyjadřovat se k nejrůznějším tématům, nejenom literárním. Byl jsem jenom trochu „mimo“, neboť co by materialista nikdy nepochopím a nezotožním se s některými názory, ale o tom vlastně ta demokracie je. Nebo že by to už u mne byla známka počínající senility, neschopnosti se podívat na svět jinak, mladýma očima, i to je možné!

Potěšující byla i účast, neboť chyběla jen malá část z jinak stabilní sestavy LISu, a ta může jediné litovat. Na setkání bylo především dostatek času, což je kámen úrazu našich schůzek, neboť tam se nedostane na všechny a někdo to potom může nést hůře. Přijala se některá opatření k vedení a organizaci schůzek (o tom podrobně již v minulé Kobře) a především jsme mohli poznat, co kdo pije a kdo má rád pořádně dočerna opečenou uzenku.

Obdivuji Moniku (vydržela nejdéle) a pak ty dva (Prochor, Veselý), co spali pod širákem. Holt zubaři jsou trochu rozmazlení, a tak zalezli pěkně pod střechem. Děda Lebeda si lebedil a složil svoje mladé kosti taky do chatky, stejně jako Pavel Zeman, jehož způsob samomluvy při ranním vstávání je vskutku originální.

Myslím si, že se setkání u ohně osvědčilo, hlasuji pro repete, když to letos nestihneme, tak třeba zase za rok na počátku prázdnin, ale můžeme vyzkoušet i jiná místa a prostředí, Prochorovu jistotu však neodmítám.

A pro ty, co nevydrželi a utekli k životním partnerům brzy, musím napsat, že prohloupili, neboť pouze ti, co vydrželi do rána, zažili ten správný pocit sebeuspokojení. Co víc si může básník, ať už idealista či materialista přát, než snídani v trávě s holkou právě vzbuzenou (bohužel ta holka tam chyběla!).

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Chci upozornit na čtení, jak po tom Václav volá: **Váchal Josef: Výbor z korespondence z let 1940 - 1962.** Nejen proto, že je to člověk tu žijící (ve Studeňanech 39 až 69, kdy umřel). Životní postoje a osudy jednoho člověka, velké osobnosti výtvarné i psací. Krutého ironika, kterého dílo potvrzuje mou teorii, že autoři mnozí píší z nasranosti, z pocitu ukřivděnosti. Oni tu nespokojenost k životu potřebují a když ji nemají, tak se do toho stavu uvedou, čímž mohou a mají o čem psát, což činí bravurně. (Zábran, Hanč, Němcová, abych uvedl několik příkladů z poslední mojí četby). Tyhle nejčastěji dopisy, to není nudné čtení, nebojte se. To je román v jiné podobě. Ostatně Váchal svoje některé dopisy nazýval romány. Když neryl dřevoryty, psal. Na rozdíl od ostatních uvedených tvrdě ironicky.

Užívejte si prázdnin – prochor

SOCIÁLNĚ DEMOKRATICKÁ LÁSKA

I v našem spolku se našli mladí autoři, v tomto případě spíše autorky, které zkusily štěstí v nedávné literární soutěži tiskového orgánu České strany sociálně demokratické na téma *Ach, ta láska nebeská...* . Přináším proto pár postřehů z vyhlášení.

Do soutěže, kterou čtrnáctideník Pohled pořádal, se sešlo asi 180 příspěvků, v drtivé většině -náctiletých autorů. Převažovala poezie, vyskytly se i úvahy, fejeton a samozřejmě povídky. V poměrně dlouhém výčtu soutěžících, kteří nějakým originálním způsobem zaujali porotu, jsem objevil pouze dvě mně známá jména, patřící sestrám Rysovým ze Sedlic.

Soutěž nebyla vyhlášena v kategoriích, a proto vítězové jsou jen tři dohromady:

1. místo - **Mgr. Marcela Veselá** (1968), Karviná - Nové Město, za básně ze sbírky *Manželské neshody*
2. místo - **Jan Hladík** (1979), Plaňany, za povídku *Nešťastná*
3. místo - **Kateřina Rysová** (1984), Sedlice, za soubor básní *Období smutku*

S ohledem na to, jak se v našem spolku rozpoutala diskuse na téma: *Kdo je mladý autor?*, dodávám, že nejstaršímu soutěžícímu bylo 89 let. Ještě několik dalších mladých autorů (kolem 80 let věku) obdrželo od organizátorů věcné ceny jako zvláštní uznání. Jak vidno, láska kvete v každém věku ☺

Mimochodem: Máme novou vládu; jak se cítíte? ☺

Děda

ZÁJEM ČI NEZÁJEM REDAKCÍ

Na různých akcích jsem se jako autor ptal, kde mám naději uveřejnit svoje práce, kde se dozvím názory zkušených na mé texty. Mezi často doporučovanými bývá i brněnský časopis HOST . Poslal jsem, nejen tam, svoji novelu Jak na Nový rok a musím redakci poděkovat, že mně alespoň brzy odpověděla. Někteří se zatím neobtěžovali. Viz text odpovědi:

...děkujeme za zaslání Vaší novely. Co však můžeme dělat? Knihy vydané vlastním nákladem nerecenzujeme, ani takové texty nelektorujeme. Neberte to jako projev arogance – ale nedělali bychom zde nic jiného! Chodí jich sem desítky a stovky. Nelze než Vám poděkovat a popřát Vám další úspěchy ve Vaší sympatické literární činnosti . S pozdravem Martin Stöhr – redaktor.

Co dodat? Zkoušejte posílat svoje texty dál do nejrůznějších redakcí, třeba jednou „Pánbů“ dopustí a motyka spustí!

Václav

POZDRAV OD RENÁTY ŠTASTNÉ (KOTLÁŘOVÉ)

Přátelé,kamarádi,
chtěla bych vás všechny moc pozdravit ze Static-mého
nynějšího působiště, a ujistit vás, že ač s vámi nejsem ve fyzickém
kontaktu a nechodím na LISácké schůzky,a s mnohými jsem se
viděla naposledy v prosinci a s některými vůbec ne, pořád jsem s
vámi a prožívám to všechno tak, jako bych seděla ve vašich
řadách.

Díky jedné mojí spřízněné duši vím,co se u vás děje, jak
pracujete, jak jste se chystali na Stmeláč, jak nakonec proběhl a
teď jsem dočetla vaše majlíky a jdu do toho. Chci poslat aspoň pár
slov... Je sice pravda,že mám na netu schránku, ale jsem teď už třetí měsíc doma a
nemám přístup vůbec nikam. Tedy jako na net. Takže cesta vašich písmenek do mojí
hlavy je delší a komplikovanější. O to víc mě pak ale potěší, když je dostanu jednou
začas všechny obálkou a můžu se jimi prokousávat. S tím souvisí moje dvě změny,
které tu předkládám teď hned. Za prvé je to změna mého příjmení-už nejsem Kotlářová,
ale Šťastná a s tím souvisí i moje nová internetová adresa a to je Qenda@seznam.cz.
Tak, to by bylo. Jistě víte, jak to se mou bylo, že jsem se prostě odstěhovala z Jičina a
nechala vás tam. A to je pro mě obrovská ztráta,protože jsem ve vás-v LISu našla svou
literární rodinu, která byla ochotná se se mnou bavit o těch mých "úletech",hodně mě
dala a já jsem jí vděčná,že jsem se mohla seznámit s tak báječnými lidmi. Jenže teď
jsem daleko, v říjnu budu mít malého Cipíška, který, ať to bude kluk nebo holka, bude
jistě chtivý literatury, protože když otevřu knížku a jdu číst, klidně spinká a ani nedutá.
Někdy ... Určitě vám potom oba napíšeme. Takže jsem ráda, že aspoň prostřednictvím
jednoho z vás můžu být pořád v obraze. No,a to byla taková ta omáčka. Ani přesně
sama nevím, co vám chci napsat, protože je toho moc a musím to dát do nějakého
srozumitelného tvaru. V první řadě to, že i když jsem opustila vaše řady, nepřestala
jsem tvořit a poté co jsem doslova jedním dechem přečetla Václavovu novelu JAK NA
NOVÝ ROK (doufám že víte a měli jste již tu čest), jsem najednou uviděla jasnou
představu toho, o čem bude má další povídka. Takže se na tom pracuje (i když moje
povídky snad ani nejsou povídkami, protože často nejdou pod 100 stran, ale nechť si to
každý po svém přebere) a jako předtím mě psaní uspokojuje do nejvyšší možné míry.
Vždyť víte, literárníci, o čem je řeč. Tak a teď malinko slov k tomu, co se děje kolem
vaší (naší) organizace. Když to беру ze všech možných stran a pohledů (ať Martina
nebo Moniky a podobně), nejsem si jistá ,kam byste mě zařadili. Pokud jsem vůbec
zařaditelná. A já bych tak moc ráda byla... Je zřejmé,že budu asi z těch, které třeba rok
nevidíte, takže se spíš vejdu do kategorie "Registrovaný sympatizant", vid', Martine?
Nebo budu potřebovat kategorii úplně samostatnou. Ale aby se to netočilo pořád jenom
kolem mě. Pečlivě jsem si přečetla všechno od všech a s lítostí, mě napadá, že
řešení nějaké organizace není vlastně můj problém. Jsem příliš daleko a přesto se tam
pořád cpu... Takže zase o mně :-).

Někdo tam nadnesl (myslím že p.Benešová) prezenční listinu.A někdo jiný (myslím že
Monika) říkal, že by nebyla od věci... No, pokud se do toho můžu vložit a vzít to z
vlastní zkušenosti, tak myslím, že záleží do jaké roviny se LIS postaví. Jestli to je a
bude spolek, kam si přijde kdo chce a kdy chce (taková poznámka je na místě ode mě,
že jo?) a nebo jestli se to pojme jako sdružení, které není až tak profesionální,ale pokud
by mělo fungovat nějakým směrem, potom by mělo mít i určitá pravidla. A myslím, že

docházkou to začíná... Moje zkušenost? Když jsem chodila v Jičíně zpívat do Smetany, bylo to zpočátku (z mého počátku) asi tak, že sice všichni tam chtěli chodit, ale na zkoušce se nás sešlo pět a půl a ty výsledky potom... Pak se zavedla docházková listina a pane, najednou to všichni začali brát tak zodpovědně a šlo to. Měli jsme stejný cíl – dobrý výsledek. Když se někdo nemohl dostavit, dal to vědět manažerovi (mám sice k té funkci jistě výhrady, ale to už je jedno...) a bylo to. Když se někdo neomluvil, tak dostal "černej puntík". Když měl černý puntíky tři, tak se dočkal zaslouženého trestu. Třeba zpíval před nastoupenou jednotkou a tak... Nebyly to tresty drastické, ale bylo to o disciplině. A nás to bavilo a hráli jsme tu hru rádi. Podle mě záleží na tom, aby byl člověk motivovanej a myslím, že potom to může fungovat v každé společnosti. Záleží to jenom na lidech. A na přístupech. A i přesto, že každý z nás je individualita a osobnost, dá se pohodlně žít s lidmi, kteří jsou úplně jiní a přesto stejní... Myslím že někdo (určitě Martin) tady někde použil termín "standardní svět". Do toho se vejde spousta věcí. Pokud bych měla říct, co všechno bych tam strčila já, tak tu budeme do Vánoc. A to si vzhledem k vám všem nemůžu dovolit. Copak já, já čas mám, ale vy všichni ostatní jste normální pracující lidi v produktivním věku a jistě toho času na toky svých myšlenek nemáte. Natož potom na toky někoho jiného. Takže se k tomu třeba někdy vrátím. Ale začala jsem o tom mluvit, protože si myslím, že jsou lidi dneska málo hraví. Proč si neudělat svoje pravidla, svoje zákony, vždyť je život stejně víceméně hra. Tak proč si ho neudělat příjemnějším a zvesela do toho? Když se dívám kolem sebe, mám často pocit, jakoby se lidi báli smát, jakoby se báli zpívat, jakoby se prostě báli říct, že si myslí něco jiného než Lojza odnaproti jen aby si to nepošpatnili a nebyli zbytečně podezřelí... Já nevím, to je můj názor a nemusíte s ním vůbec souhlasit. Je mi moc líto, že některé z vás vůbec neznám. Například paní Jar(o)mila Novotná mi podle mailu přijde jako bezva srandovní paní a doufám, že se neurazí. Její písnička se mi líbí a dávají mi smysl. Zaujala mě i zmínka o paní Franckové, neboť jsem se před časem na ni sama obrátila a potom se "chlubila" na schůzce LISu. Víceméně její odpovědi. Tou jsem sice nebyla tak nadšená, ale člověk hledá cestu kdekoli. Proto i já jsem zkoušela cokoli, jen abych byla někde vidět a kde nic tu nic. Ale na každého jednou dojde. Takže i na nás, milá paní Léto milo. A když už jsem u toho, sdělila nám paní Novotná i to, že jí příspěvek do soutěže Ach, ta láska... vrátili zpět. Mně teda nikdo nic nevrátil, takže se uvidí. Já sama se držím toho, že když mě někdo pěkně od plic zkritizuje moje psaní, tak se nenaštvu, naopak, posílí mě to a žene dál. Takže v tom jsme taky zajedno. Tak a v tuhle chvíli jsem se rozhodla, že udělám tečku a budu (s vašim laskavým svolením) pokračovat příště. Tím snížím ten komunikační deficit a potom se budu volně zapojovat do debaty jakmile mi to čas a okolnosti dovolí. Spíš ty okolnosti a moje technické (ne)možnosti.

Mějte se všichni moc krásně, užívejte nádherného léta a věřte, že dnem i nocí na vás myslím. Moc mě mrzelo, že jsem nebyla s vámi na Stmeláci. Kytara tu stála v koutě, ale sama nevím, jak by se mi cestovalo s tím balónkem co mi vyrostl na břiše. Ale v duchu jsem byla s vámi. Všem moc pozdravů a když vám to nebude vadit, tak někdy zase ahoj.

Renáta

Dodatek (Václav): Renáta přiložila k dopisu i příspěvky do rubriky Řekni mi, co čteš, takže se s ní opět setkáme v dalších KOBŘÁCH. Za LIS přeji vše nejlepší, zdravého Cipiska a doufám, že se při nějaké vhodné příležitosti opět v Jičíně s Renátou opět sejdem.

VERŠE PAVLA VYDRY

***

Za pár minut
splnili si svoje touhy,
sny i slasti
Oba padli díky chťiči
do tělesné pasti
Za pár minut potěšení
Cesty zpátky – není

Svítání

Zkřehlost člověčenství
tryskala z očí
vodopádem slz
až do bolavé jizvy dne
Krátce, ale jenom krátce,
se noc potkala s ránem

Pokora přichází sama

Ve džbánu je
vína na dně
Rozsypaný hrách
tlačí do kolen
A doma není med

S východem slunce
nad Pálavou
se dřevěná káča
točí naposled

věnováno J.S.

KOMU NENÍ BAGR

Milí přátelé, oslovuji vás poté, co jsme si tak konstruktivně a produktivně popovídali u ohně, jakožto i prostřednictvím elektronické pošty (lakovaných zpráv), a kromě těch organizačních záležitostí přišla řeč i na plno dalších (tajemných) diskusních okruhů včetně stabilizovaného chronického fňukání na téma: Není pro koho psát, kde to udat atd. Že situace je stále stejná, jsem si potvrdil při návštěvě semináře nad prózou v rámci literární soutěže Šrámkovy Sobotky. Václav už jednou detailně popsal průběh tohoto tragického sročení, čili opakovat to nebudu, ale v každém případě je mi každá taková akce dobrou inspirací a poznáním zákonitostí standardního světa.

Tedy dámy a především někteří pánové, já si připadám, jako bych ani nebyl mezi dospělými lidmi. Jak dlouho tu na tom světě jste? Skoro všichni déle než já, někteří dokonce mnohem déle... A přesto nepoučitelní. Ty neustálé soudy, co je literatura, co není, kterak někde zviditelnit napsané, jak uspět na soutěžích atd. Kdepak, komu není pomoci, tomu není bagr ☺. Jestliže je něco už tisíckrát vyřčeno a zažito, nevidím smysl v rozhořčování nad zmíněnými jevy. Můžeme se tím zabývat, můžeme to analyzovat, můžeme se tím bavit, ale nemůžeme to vyřešit. To je boj s větrnými mlýny.

Musím souhlasit se slovy paní Jaromily o tom, jak se dostaví radost ze života, jestliže má člověk pořádek v duši. Snad náhodou má jiná paní Novotná cosi společného s těmi známými několika řádky, které mi vždy za takových situací přichází na mysl:

Nečekáme plody
marné práce,
vaříme z vody,
spíme sladce.

Zachováváme
pořádek v duši,
na očích máme,
jak mír nám sluší.

V těch slovech je tolik řečeno. A nenacházím nic, co by jim mohlo ublížit na účinku. Musím však zároveň konstatovat, že ne každému se to asi poštěstí, a někdo ten pocit nepozná za celý život.

Někdo, a myslím, že se ten člověk jmenuje Boris Nakladov, řekl, že za úspěchem se člověk nemůže hnát jak štvaná zvíř. Proč dřít jako vůl, když úspěch si člověk může vysnít. Omlouvám se, není to přesná citace, ale obsah je plnohodnotný.

A proto je na každém jednotlivci, co je pro něho podstatné. Buď se rozhodne, že to bude dělat pořad, bez ohledu na poptávku, protože mu to přináší jiné obohacení, nebo se rozhodne, že za takových okolností nemá proč psát. Je to stejně plané, jako rozhořčování politika, že ho volič nepřišel zvolit. Voliče (čtenáře) to nezajímá. Nikdo není povinen se čímkoli zabývat, doba pokročila, zájmy postoupily. Plakat nemá smysl.

Literatura je minoritní záležitost. Řekněme si, co od toho můžeme čekat. Naši činnost můžeme oslovit jen úzce specifickou skupinu: čtenáře. Čtenáři obecně tvoří jen menšinu populace, a pokud z této skupiny jsme schopni oslovit opět pouze část, v absolutním výsledku to znamená jen mizivé procento. Kdo se s tím neumí nebo nechce naučit žít, může si život zkrátit rozčilováním a nespokojeností (alespoň mu to rychleji uteče) nebo by měl jít dělat něco jiného, prodejnějšího, atraktivnějšího,

zaměřeného na jinou, početnější, cílovou skupinu. Například film. Diváků je tu určitě víc, než čtenářů (a voličů).

Zbývá připomenout, že nevytváříme občanskou činnost, nýbrž zájmovou činnost. Nic v obecném zájmu, nikdo nás nenutí, nikdo nás neprosí o jakékoli výsledky. Mám pocit, že se to v poslední době nějak ztratilo a zaniklo pod tíhou nespokojenosti a zběsilosti.

Děda

LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Pražské inspirace a Bělohorský písmák

Občanské sdružení Czechia 3000, Karlínské Spektrum, DDM Praha 6 ve spolupráci s dalšími organizacemi vyhlašují dvě literární soutěže v rámci otevřeného literárního festivalu (proběhne v prostorách Karlínského Spektra od 20.října do 17.listopadu 2002):

Pražské inspirace:

Téma- buď práce inspirovaná historií a současností Prahy nebo volné, věkové skupiny a)děti a mládež, b)dospělí, kategorie- a)poezie, b)próza.

Bělohorský písmák:

Téma- buď práce inspirované historií českých zemí nebo volné téma, věkové skupiny a kategorie jako u první soutěže.

Uzávěrka obou soutěží je 7.zářím 2002.

Podmínky soutěže: soutěž je otevřena všem, je anonymní, veškeré oceněné práce (nebo ukázky) vyjdou tiskem. Rozsah prací v próze – libovolný počet příspěvků, celkem maximálně 40 stran, poezie – maximálně 15 stran.

Soutěžní práce zašlete ve třech kopiích, každou kopii označte heslem. Do zalepené obálky označené heslem vložte své jméno, adresu, případně telefon. Pokud příspěvky mají více stran, pročíslujte je. Pokud autor obesílá prózu i poezii, zašle dvě samostatné zásilky se dvěma různými hesly.

Příspěvky posílejte na adresu: Czechia 3000 – Z.Vacek, Kralupská 17, 161 Praha . Informace na e-mailu: vacekspol@volny.cz.Vyhlášení výsledků proběhne v sobotu 17.listopadu 2002 společně s doprovodnými programy.

Literární kluby mají možnost se účastnit programu i formou vlastního autorského čtení svých členů – informace na tel. číslech: 02 353 16 205, 0732 765598. (Nestálo by to za uvážení?!) Václav

P.S. Pokud se dozvíte o nějaké soutěži, možnosti publikování nebo jiné akci, která by mohla ostatní literáty zajímat, informujte mě a prostřednictvím Kobry i další členy. Přivítám i další literární práce, názory na kulturu i v širším slova smyslu a třeba i na Kobru samotnou.

VĚDECKÁ PRÁCE MÉ ŽENY / Václav Franc

(Úryvek z připravované novely)

Ještě než předstoupíme s Lenkou Fulínovou, tehdy naposledy Pařízkovou, před oddávajícím, musím udělat ještě jednu velmi důležitou odbočku a tou je uvést mé občanské povolání. Možná, že jsi, vážení čtenáři, tápal, neboť ti tato důležitá informace chyběla. Tak především již od dětství jsem projevoval velký vztah k historii všeho druhu, ale pokud si vzpomínám a pomínu všechny ty fotbalisty a podobné neuváženosti let dospívání, vím přesně, že jsem nikdy nechtěl být jako můj otec, lesník. Nechtěl jsem nikdy běhat po lese a honit škodnou nebo nějaké zcela jiné věci, což otce vždycky mrzelo. Pokud si vzpomínám, chtěl jsem se původně stát opravářem televizorů a tady upozorňuji, že mě rozhodně nelákaly tuzery, ale spíše láska k bližnímu, neboť jsem velmi dobře věděl, jaká je to tragédie, když v televizi právě běží nějaký zajímavý historicko naučný film a televize zablíká, prskne a navždycky zhasne.

V pozdějším věku jsem se chtěl stát sportovním redaktorem zaměřujícím se především na historii sportu, ale osud tomu chtěl jinak a já nakonec díky spolužákovi, který se chtěl stát zubním lékařem, odeslal přihlášku také na příslušnou fakultu. A osud tomu chtěl, že mého kamaráda, jehož jméno by vám zřejmě dneska již nic neřeklo, neboť není žádným významným historickým pracovníkem, ale úředníkem v bance, jejíž jméno nemohu uvést, neboť by se jednalo o nepovolenou reklamu. Zkrátka a dobře stal jsem se zubním lékařem, zatímco chudák spolužák Jaromír Bořetovský je pouze náměstkem generálního ředitele jednoho zahraničního bankovního domu, a o mém přijetí zřejmě rozhodla odpověď na otázku předsedající zkušební a přijímací komisi:

„Čím byste chtěl být, kdybychom vás nepřijali?“

Odpověděl jsem stroze a klidně: „Zubním lékařem - historikem!“

A bylo to, no a nakonec přišla obálka s úředním rozhodnutím o mém přijetí. Nyní nebudu popisovat moje studijní úspěchy a neúspěchy, neboť to není cílem této práce. V krátkosti pouze uvedu, že jak podotkl jeden docent, během pěti hodin jsme pochopili, alespoň někteří základy tohoto oboru, pět let jsme se je potom učili a nakonec je budeme padesát let dělat, abychom nakonec zjistili, že jsme nepochopili vůbec nic. Cílem této práce je popsat život mé ženy Lenky Fulínové, tehdy ještě stojící před oddávajícím jako Lenka Pařízková.

Proč vlastně popisuji moji profesi? Víte, jak se pozná zubní lékař od ostatní populace? Nevíte? Tak já vám prozradím tři základní pravidla.

Pravidlo číslo jedna: Zubní lékař si neustále myje ruce. Na doklad tohoto pravidla mohu uvést příklad ze školení naší stomatologické komory, kdy jeden movitější kolega, který nemá žádný vztah k historii, trávil večer namísto prohlídkou historických pamětihodností města u jedné lehké ženy. Sám nám tuto historiku druhý den vyprávěl. Po milostných projevech opakovaně odbíhal umýt si ruce a ona kněžka lásky mu povídá:

„Hele, nejseš ty náhodou zubák?“

„A jak jsi to poznala?“ začervenál se kolega.
„Protože si furt meješ ruce!“

Pravidlo číslo dvě: Zubní lékař, ale toto pravidlo platí především pro zubní lékařky, po skončení pracovní směny zapomene říci při odchodu ze samoobsluhy nebo nákupního střediska „na shledanou“, ale uvědomují si, že by měl něco říci, a tak se rozloučí slovy: „Vypláchněte si!“

A pravidlo číslo tři, to je můj nejhlavnější problém: Zubní lékař nikdy nerozezná, která strana je pravá a která levá. Má to jeden prostý důvod. Strany se posuzují z pohledu pacienta, a tak každý zubní lékař má pravou ruku levou a levou ruku pravou. Jsou ovšem lékaři, kteří mají obě ruce pravé, ale i takoví, kteří mají obě ruce levé. A právě z takových se stávají zubní lékaři - historici.

ANKETA KOBRY

Devadesátá léta 20.století byla pro nás zcela výjimečná celou řadou skutečností, ale jsme literární občasník, a tak si dovolím položit všem jednu anketní otázku. Po roce 1989 se vrátila řada autorů se zahraničí, objevila se nová jména, psala zde skupina zkušených autorů a každý se s novou situací vyrovnával po svém. Nová doba slibovala velká díla, která již nebudou ideologicky posuzována, ani jim nebude bráněno. V podobné anketě jsem se dočetl, že 90. léta v literatuře a kultuře vůbec jsou léty vulgarity, kýče a arogance. Co si o tom myslíte vy? Vznikla v těchto letech nějaká významná díla na poli literárním, divadelním, hudebním, filmovém a kulturním všeobecně? A tak si dovolím otevřít anketu na toto téma a jako finální si potom dovolím položit otázku: JAKÁ KNIHA (próza, poezie, literatura nejrůznějších žánrů) vás jako čtenáře nejvíc zaujala a vyhodnotil byste ji jako nejlepší nebo nejzajímavější knihu 90.let 20. století?

Vím, že odstup je minimální, ale přesto, pokuste se odpovědět. Když nic jiného, vznikne alespoň řada pohledů na právě prožité období našich dějin. Předem děkuji všem, kteří, třeba jen krátce, odpoví na moji anketní otázku.

Václav

VÍTE,ŽE ...

- o novele Václava France Jak na Nový rok se psalo v místním tisku, a to v Pojizerských listech (3.července Martin Žantovský), v nových Novinách (12.července Martin Žantovský) a v Novinách Jičínska (1.srpna 2002 Bohumír Procházka).

- prakticky měsíc po letošním ročníku Šrámkovy Sobotky, na kterém získal pan Bohumil Ištváněk ze Sobotky (nar. 1928) čestné uznání v kategorii literárněvědní za práci Zkrácená historie jednoho dělostřeleckého pluku v Turnově, jsem se z Nových Novin dozvěděl, že zemřel. Pan Ištváněk patřil mezi pravidelné účastníky Šrámkovy Sobotky a získal zde i řadu ocenění, jeho práce týkající se historie kraje budou jistě inspirací pro jeho pokračovatele.

Václav

NÁZOR K ZAMYŠLENÍ

V Psím víně č. 19 (vydáno 15.prosince 2001) píše Vojtěch Kučera v článku Ještě z diskuse "Pasti a světla současné poezie" v Nezdenicích zajímavé věci. Všímá si i možností publikace a v jednom odstavci, který odcituji, si všímá situace mezi básníky obecně:

"Více než dva roky sleduju situaci na serveru www.pismak.cz, který nese podtitul amatérské literární umění. Ke 22.8. 2001 v něm bylo k dispozici 22 334 děl od 3 593 autorů. Valnou většinu tvoří tzv. autoři poezie. Jak je možné, že zde je prokazatelně zachyceno přes tři tisíce lidí, kteří o sobě tvrdí, že píší poezii a náklady sbírek poezie se pohybují mezi 300 až 500 výtisky a prodají se jen výjimečně? Odpověď je jednoduchá: V této republice (a určitě nejen v ní) je v současnosti totiž řádově zhruba deset tisíc lidí, kteří o sobě tvrdí, že poezii píší, ale zhruba jen tisíc těch, kteří jsou ochotni tvrdit, že ji čtou. (Číslo jsem si vymyslel, jde mi jen o navození poměru). Co potom s básněmi devíti tisíc těch, kteří píší, ale nečtou a nečtou proto, protože je to nezajímá? Co potom s básněmi těch, pro které existuje jen vlastní tvorba? Mají pak vůbec nárok psát? Samozřejmě, že mají. Otázkou zůstává, mají-li nárok na to, aby je někdo četl, jinými slovy: pokud je čtenáři nezajímají, proč potom vůbec publikují a činí situaci s množstvím textů takovou, jaká je."

Co vy na to? Napadá mě Bukowski a jeho citát, že každého autor zajímají jenom ty jeho věci (Bukowski to řekl jadrněji).

Václav

PROCHOROVA INICIATIVA

V Knižních novinkách viděl jsem inzerát na prezentaci české literatury (č.7) a tak z hecu na to ministerstvo napsal. Jenže nevšimnul, že šlo o prezentaci v cizině a ten pán promptně odpověděl takto :

*Vážený pane,
potěšil mne Vás zájem o spolupráci při prezentaci české literatury v zahraničí. Podle našich představ by mělo jít o literární porady typu autorských čtení, besed s autory, ale spíše i kulatých stolu či panelových diskusí, event. i jiných nepříliš technicky a finančně náročných pořadů. Tyto moderované akce probíhají v angličtině či němčině (může být i s tlumočením a překladem) u stánku nebo v pronajatých a k tomu účelu určených prostorách , které musíme v předstihu zajistit. Jednalo by se o doprovodné akce na MKV v Lipsku, Paříži (oba v březnu), Boloni (dětský veletrh v dubnu), ve Frankfurtu/M (říjen), Bratislava (listopad), event. Varšava (květen). Doposud jsme v doprovodných pořadech představovali formou autorských čtení naše spisovatele - letos např. L. Reinerovou, L. Kunderu, J. Topola, V. Kahudu, I. Matouška, A. Miskovou (odborná literatura- historie), P. Borkovce, V. Jamka, P. Krále, J. Vladislava, E. Kriseovou, D. Fischerovou. V. Rossi, V. Chase, M. Urbana, V. Körnera, R. Ludvu apod. Nebo v tematických pořadech - téma loňského Frankfurtu bylo Frankfurt in Crimi, kde vystoupil např. i M. Urban. Všechny veletrhy mají již dnes známa svá tematická zaměření. Upřednostňujeme autory, kteří jsou v uvedeném zemi známi z překladu či je o ne mezi překladateli zájem (přeložené ukázky).
S pozdravem B. Fišer*

A teď co s tím? Co to risknout a pokusit se , nějaká poezie by se přeložila a o prózu bychom usmlouvali a oni by překládali simultánně. Kdyby chtěli prezentovat regionální autory. Třeba ... no dejte vědět, když tak bychom se sešli ve větším teamu a odpověděli. JE TO VLASTNĚ ÚŽASNÁ VÝZVA kdyby o nás stáli.

Prochor

PUBLIKUJTE NA NETU

Jednou z mála využívaných možností publikování vlastních příspěvků je i možnost uveřejňovat na internetových stránkách www.sweb.cz/intronea/kobra. Vedle Kobry zde najdete i tvorbu jiných autorů, nejen členů LISu. Doporučuji si přečíst i příspěvky kolegů, zvláště plodný je například Jozef dŘevník Borovský. Posuďte sami! Bližší informace u Dědy Lebedy! Václav

ÚRYVEK Z PRÓZY

Dana Beranová

Seděla na kraji hrobu a brečela. Začalo se stmívat. Teď, když se hřbitov vyvylidnil a hlavní brána byla zamčená, mohla dát konečně průchod svému žalu. nemusela se už ovládat jako ve dne, kdy zde byla spousta starých lidí, pečujících o hroby svých bližních. Když ji zde denně potkávali, dívali se na ni tázvě, plni soucitu i zvědavého zájmu. Brzy ale přišli na to, že nemá chuť se svěřovat se svým trápením, a tak se jejich styk omezil na pouhé kývnutí hlavou.

„Jen před týdnem se jí jedna stará paní se slzami v očích svěřovala, že jí někdo zničil hrob. Stála nešťastně nad rozbitou vázou a náhrobním kamenem postříkaným barvou. Jen ji vyslechla a šla dál. Dříve si vždycky našla slova útěchy pro lidi, kteří je potřebovali. Teď ale ne. Byla příliš zaměstnána svým vlastním žalem. Už nemohla dál. Nad ztichlým hřbitovem se nesly její vzlyky. Když už nemohla dál brečet, zapálila svíčku a tiše seděla ve tmě. V ruce tiskla malou krabičku.

Stál nad ní tiše. Sotva dýchal. nechtěl ji vyděsit.

Světlo svíčky sice bylo slabé, ale přesto si všiml krabičky žilettek v její dlani.

Rozhodl se, že ji tu nemůže nechat samotnou.

"Kdo vám umřel?" Zeptal se najednou. jeho hlas překvapil oba.

"Bratr," řekla a sama nevěděla proč, dodala: "dvojče."

Vítr sfoukl svíčku. Byla úplná tma. On stál, ona seděla ... v tichu a ve tmě.

Najednou tmu rozřízlo ostré světlo z několika baterek. Chránila si rukou oči.

"Policie! Ani hnout," pronesl hlasitě mužský hlas.

Když se rozkoukala, uviděla čtyři muže v uniformách. Dva z nich drželi mladíka a prohledávali mu kapsy.

"Mám to," vykřikl jeden a vítězoslavně zvedl nad hlavu nalezený sprej.

"Co se děje?" Zeptala se a vstala.

"Dostali jsme hlášení, že na hřbitově řádí vandalové. Máte štěstí, že vám nic neudělal."

Při pohledu na její od pláče zarudlé oči, je ani nenapadlo, pokládat ji za komplice.

"Ale to je omyl," řekla tichým, ale pevným, hlasem. "Ten chlapec přišel se mnou."

Policisti se na ni udiveně podívali.

"Vaše doklady," vzpamatoval se první z nich.

"Nemám," řekl mladík.

Ona ale hledala v kabelce. Vyndala kartičku a podala ji nejbližšímu policistovi. nenápadně při tom do kabelky hodila žiletky.

Policista jí občanský průkaz vrátil bez prohlédnutí a otočil se k východu.
"Pojďte, doprovodím vás k bráně. On půjde s námi na stanici."
"Proč?" Tentokrát promluvila hlasitěji. "Vidíte tady snad nějaký zdemolovaný hrob? Přišel se mnou a se mnou odejde. Být po setmění na hřbitově bez občanky snad není zločin." Mluvila sebejistě. Uvědomila si, že tohle byla asi nejdelší řeč za poslední tři měsíce. Při své práci sociální pracovnice vystupovala často sebejistěji, než se opravdu cítila. S policií přicházela často do styku. Dva z přítomných jí byli povědomí a ona jim také. Co ale rozhodlo, bylo jméno vytesané na náhrobním kameni. Její bratr býval jejich kolega.
"Dobře, tak pojďte oba." Promluvil nejstarší z nich.
"My můžeme jít taky," ozval se jeho kolega. "Jestli tu někdo byl, určitě už utekl."
"Ještě se tu porozhlédneme," odbyl ho starší policista a vykročil k bráně.
"Možná to byl jen planý poplach," nadhodila po cestě.
"To určitě ne. Viděli jsme ho lézt přes zeď, jenomže jsme v té době byli teprve na konci ulice."
Policista odemkl bránu a pohládl ji po ruce: "Kdybyste něco potřebovala, stavte se."
Pamatovala si ho z jedné oslavy bratrových narozenin. Zavrtěla hlavou a s chlapcem po boku vykročila osvětlenou ulicí. Šli vedle sebe mlčky. Tvořili nesourodou dvojici. Ona o deset let starší, v moderním kostýmku a slušivém účesu, choulící se při každém kroku víc do sebe. On v černé džínsovině s vypnutým hrudníkem a houpavou chůzí.
"Já jsem to chtěl udělat," řekl trochu vzdorovitě tónem ,aby bylo jasno´.
"Já vím," řekla potichu a zabočila do ulice, kde bydlela. Jen sama pro sebe dodala: "Já taky!"

POHÁDKY U KAŠNY

Vzhledem k tomu, že se nám opět blíží další ročník festivalu Jičín – město pohádky a s ním i naše vystoupení v jeho rámci, připomínám autorům, kteří přislíbili účast na vyprávění pohádek u kašny na nádvoří jičínského zámku, že bližší informace poskytne Bohumír Procházka. Pokud nedošlo ke změně, tak jednotliví autoři vystoupí podle smluveného plánu následovně:

Úterý 10.září Václav Franc

Středa 11.září Zlata Zákoutská

Čtvrtek 12.září Bohumír Procházka

Pátek 13.září Monika Eberlová.

Pokud by chtěl ještě někdo vystoupit, přihlaste se u Prochora. Podotýkám, že čtení začíná každý den v 17 hodin.

Václav

V pondělí 5.srpna 2002 se konalo poslední rozloučení s **MUDr.Vladimírem Krátkým**, lékařem a člověkem, který úspěšně působil v celé řadě lidských činností. Jednou z jeho lásek byla i literatura. Dr.Krátký sice nebyl oficiálně členem našeho, tehdy ještě, literárního kroužku, ale jako externí autor přispěl do prvního almanachu Pod Valdickou branou pěti sonety.

V úvodním představení tehdy v roce 1992 je o něm napsáno, že nepublikoval asi půl šuplíku beletrie. Několikrát jsem si v duchu říkal, že by bylo zajímavé pozvat pana doktora mezi nás po letech, přečíst si o čem přemýšlí primář interního oddělení, jak nahlíží na svět farář Československé církve evangelické. Bohužel již nestihnu uskutečnit svoje plány, stejně tak jako nestihne dokončit řadu rozdělaných věcí náš bývalý kolega-literát, smrt byla rychlejší, a tak ve věku 66 let MUDr. Vladimír Krátký odešel navždy.

Václav

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 3. Číslo 8. Srpen 2002 .

(13. srpna 2002)

www.sweb.cz/intronea/kobra